

[Christophersen]

stort ledighedsproblem, og realistisk betragter, hvor stor en del af vores arbejdsdygtige befolkning der er ude af arbejde, så vil vi konstatere, at vi er meget dårligt kørende; så har vi formentlig en halv snes procents reel ledighed i Danmark.

Det, som jeg understregede – og det synes jeg at statsministeren og hr. Camre forbigik – var, at vi nok er et af de lande – det var det udtryk, jeg brugte – som i den længste periode har været i stand til at forene det dårligste af to verdener. Igennem en periode på adskillige år har vi desværre været i stand til at kombinere en ganske dårlig betalingsbalance-situation med en ganske dårlig beskæftigelses-situation. Derved adskiller vi os fra næsten alle andre lande, som i stedet enten har haft en dårlig beskæftigelses-situation plus en rimelig betalingsbalancesituation eller omvendt. Vi har på forunderlig og sørgelig vis været i stand til at kombinere det værste fra to verdener, og det mener jeg er en rimelig kritik at fremføre.

Så spiller det i og for sig ikke den store rolle, hvad man har gjort, og hvordan man kan illustrere relative forbedringer, hvis den tilstand fortsat opretholdes, og det sørgelige er jo, at det gør den. Det er da rigtigt, at eksporten forøges, og det er godt – det er der ingen grund til at skjule – men det ændrer jo ikke ved, at vores renteudgifter stiger endnu kraftigere. Regeringens problem er, at selv de ting, der virker i positiv retning, som man har gjort, er alt for lidt til, at man er i stand til at vinde kapløbet med de dårlige tendenser i den danske udvikling, og derfor kan regeringen altså også producere prognoser og forudsigelser, som viser, at uanset at man mener, man har gjort sig store anstrengelser, tegner 1982, 1983 og 1984 et stadig dårligere billede af den økonomiske situation. Det er det, vi er kritiske over for.

Så vil jeg holde fast ved, at økonomiske kriser selvfølgelig også har moralsk konsekvens. Jeg siger ikke, at regeringen går rundt og optræder umoralsk eller er medvirkende til, at der bliver et moralsk forfald i vores samfund. Men det, jeg talte om, var, at der i et samfund, hvor man år efter år har en økonomisk og en social krise, klart er en risiko for, at en række befolkningsgrupper føler sig tvunget ud i en form for desperation, som betyder, at de opgiver tilliden til fællesskabet.

Hvorfor tror statsministeren, at man nu for første gang i mange, mange år i landbruget realistisk drøfter produktions- og leveringsstop? Hvorfor har vi de aktioner, jeg nævnte? – jeg tænker på flyveledere, på yngre læger osv. – de er da alle sammen udtryk for en svigtende tillid til samfundets og fællesskabets evne til at løse de problemer, vi er stillet over for. Her tager jeg ikke sigte på bestemte befolkningsgrupper, jeg tager sigte på samfundet i al almindelighed. Jeg mener, at vi i disse år oplever en voksende egoisme, hvis politiske konsekvenser man kan frygte, og det var den, jeg synes regeringen burde være opmærksom på, for det er en politisk risiko, vi alle sammen udsætter os for; det må være en risiko lige så vel for socialdemokratiet som politisk bevægelse som for os andre, hvis ikke den udvikling bringes under kontrol.

Statsministeren spurgte så, hvordan vores holdning egentlig var til kernekraft. Venstres holdning er fuldkommen den samme, som den var, da vi traf en aftale med socialdemokratiet vedrørende kernekraft. Vi mener, det vil være rigtigt at træffe beslutning i folketinget om at indlede opførelsen af kernekraftværker i Danmark. Vi mener, at den teknologi er pålidelig, effektiv og i øvrigt også billig. Vi mener, at vi, ligesom man gør i Frankrig, i Vesttyskland, i USA, og som man allerede har gjort i Sverige, skal prøve at frigøre os fra det greb om vores energiforsyning, som vi stadig befinder os i; vi skal sørge for at få tilstrækkelig og billig energi i Danmark i stedet for at ligge under for en undertiden – undskyld, jeg kalder det sådan – ganske underlødige kampagne.

Hvad angår de nordatlantiske forhold, var jeg glad for statsministerens udtalelser om regeringens syn på Grønlands forhold til EF. Det er klart, at den danske regering ikke skal kaste sig ind i en egentlig folkeafstemningskampagne, men jeg tror, det er værdifuldt – og jeg synes, det var rigtigt af hr. Steenholdt at bringe det frem – at den danske regering klart understreger, at den og et stort flertal her i folketinget ønsker, at Grønland forbliver som medlem af De europæiske Fællesskaber. Jeg tror også, det er vigtigt, hvis regeringen vil klargøre konsekvenserne af, at Grønland i givet fald melder sig ud, og gør det klart, at det ikke er ligegyldigt, heller ikke for det grønlandske samfunds egne udvik-